

متن پرسش

بسمه تعالی. سلام علیکم: ۱. استاد در رابطه با دعای علوی مصر که در اعتکاف خدمتتون عرض کردم؛ خواستم درخواست بکنم یک نگاهی به مضامین آن داشته باشید و نظرتان را بگویید. برای بنده بسیار دعای خاص و عجیبی است. ۲. در رابطه با ارادات الهی و قواعد عالم چه نگاهی باید داشت که او در حرام های ما خیر می آفریند! برای بنده پیش آمده که کار خطایی مرتکب شدم اما هم او باعث برکاتی شده؛ آیا از آن جهت که من کوتاه بینم، نمی بینم که از خیر کثیر محروم گشتم. آیا اگر اراده الهی به این خیر تعلق گرفته بود، باز هم بدون خطای من می رسید؟ و یا نه؛ واقعا در مسیر ربوبیتم این خطا نیاز و حتمی بوده و علاوه بر اینکه مرا از آن محدوده ها خارج کرده متذکر این کرده که برحذر از خطای خود باشم؟ یعنی خود خطا مرا به آن رساند که از آن سیاه چاله ای که در آن بودم خارج شوم و باب تکرار بسته شود؟ ۳. در سال اخیر در یکی از اصواتتان (بگمانم درس اخلاق و یا تفسیر قرآن بود) روایتی از حضرت صادق علیه السلام نقل کردید که حضرت شب تا صبح هزار رکعت نماز می گذارد تا بلایای نفس دفع شود، خاطر شریف هست کدام صوت بود تا بنده باز رجوع به آن برای تذکر دیگری داشته باشم؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ۱. بنده ورودی در مورد دعای علوی مصری نداشته‌ام. ۲. در این مورد به آیه «إِلَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ عَمَلًا صَالِحًا فَأُولَئِكَ يُبَدِّلُ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا» فکر کنید که اگر انسان در مسیر توحید باشد تا این اندازه خداوند اعمال او را پاک می‌گرداند. ۳. آنچه در یاد دارم آن است که در خبر داریم: حضرت صادق (علیه السلام) در حال قرائت قرآن در نماز بودند که دچار بی‌هوشی شدند. وقتی به هوش آمدند، از حضرتشان پرسیدند که دلیل بی‌هوشی شما چه بود؟! ایشان فرمود: «پیوسته آیات قرآن را تکرار می‌نمودم، تا این‌که به حالتی رسیدم که گویی قرآن را از کسی که نازل فرموده به مکاشفه و به عیان می‌شنوم؛ و مشاهده این مکاشفه از طاقتم بیرون بود و بی‌هوش شدم» ابن طاووس، علی بن موسی، فلاح السائل و نجاح المسائل، ص ۱۰۷-۱۰۸. موفق باشید